

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مریم
۲۸ جولای ۲۰۱۸

در باره تیراندازی اخیر در تورنتو - کانادا

غروب روز یکشنبه ۲۲ جولای ۲۰۱۸، حادثه تیراندازی دلخراشی در شهر تورنتو اتفاق افتاد که منجر به کشته شدن دو دختر ۱۰ و ۱۸ ساله و زخمی شدن ۱۳ نفر شد. قاتل که مرد ۲۹ ساله ای به نام فیصل حسینی بود، هنگام تیراندازی به سمت پولیس کشته شد.

تعداد خشونت های مسلحانه در شهر تورنتو، به دلیل افزایش فاصله طبقاتی، فقر و بیکاری و بی عدالتی، و کاهش خدمات عمومی، در طول پنج سال گذشته افزایش ناگهانی داشته است. اینگونه خشونت ها از جنوری امسال تاکنون ۳۰۸ قربانی، من جمله ۲۹ کشته داشته اند. در حالی که این آمار در سال ۲۰۱۴ محدود به ۱۱ کشته و ۳۵ زخمی بود. علی رغم انتشار بیانیه ای توسط خانواده فیصل؛ مبنی بر این که فیصل از بیماری شدید روحی رنج برده و داروها و اقدامات پزشکان هیچ کمکی به او نکرده بود، مقامات دولتی و رسانه ها به دنبال ایجاد فضای ترس و وحشت از تروریسم هستند. به عنوان مثال، رئیس پولیس تورنتو گفت که: "خیلی زود است که چیزی را رد کنیم." (منظور او این بود که "تروریسم" را به عنوان دلیل این حادثه نباید رد کرد).

واکنش شهردار تورنتو "جان تری" هم نشان می دهد که دولت به طور واقعی درصدد از بین بردن ریشه های چنین حوادثی نیست. او عملکرد یک فرد بیمار روانی را (که به خاطر کاهش هزینه های پزشکی دولت، به غلط از بیمارستان مرخص و به داخل جامعه رانده شده) "خشونت بزدلانه" خوانده و این فاجعه را صرفاً در چهارچوب سیاست مربوط به کنترل اسلحه قلمداد نمود و گفت که: "تعداد بسیار زیادی از مردم، که نباید، اسلحه حمل می کنند." در همین راستاست که دولتی که وی حامی آن می باشد به جای افزایش بودجه های درمانی، به بودجه پولیس افزوده و اخیراً ۲۰۰ پولیس جدید استخدام کرده است.

"راب فورد" نخست وزیر محافظه کار آنتاریو هم با صدور بیانیه ای مشابه، تلاش کرده که توجه جامعه را از دلایل اصلی اینگونه وقایع دور کرده و مشکل اصلی را "اسلحه" و یا "مهاجران و پناهنده ها" قلمداد کند.

اعضای دولت در واکنش به افزایش خشونت های اجتماعی من جمله تیراندازی اخیر در تورنتو، صرفاً بر راه حل افزایش نیروی پولیس متمرکز شده، و نظرات دیگری مبنی بر این که خشونت های مسلحانه ریشه های اجتماعی دارند و به خصوص دلایلی مثل رشد فقر و بیکاری و کاهش امکانات اجتماعی مانند مزایای پزشکی و مسکن و امکانات تحصیل برای جوانان و مهاجران مسبب آن می باشند، را رد می کنند. در عمل اما، علت و انگیزه این فجایع اجتماعی

هر چه باشد، نهادهای دولتی برای به حاشیه راندن نیروهای مردمی - دموکراتیک، و همچنین برای ایجاد زمینه های ارتجاعی بیشتر برای برنامه های خود در تشدید جنگ طبقاتی، از این رویداد ها جهت افزایش بودجه پولیس و دستگاه سرکوب استفاده می کنند؛ امری که الزاماً باعث کاهش روزافزون خدمات اجتماعی می گردد.

جولای ۲۰۱۸